

Книгата на Даниил — Двадесет и шесто число

Седемте времена на Навуходоносор: пророчески гоблен, разкриващ езичеството, папството и Съединените щати

Jeff Pippenger

2023-12-21

Символът на Навуходоносор в четвърта глава е удивителен. Неговите „седем времена“ предобразяваха периодите от време, през които езичеството (всекидневната) и папството (престъплението на запустението) тъпчеха светилището и воинството.

Тогава чух един светия да говори; и друг светия рече на онзи светия, който говореше: Докога ще трае видението за всекидневната жертва и за престъплението, което докарва запустение, тъй че и светилището, и множеството да бъдат потъпкани? Даниил 8:13.

Потъпкването на „и светилището, и множеството“, отбелязано в тринадесети стих, представлява „седемте времена“, които бяха последните от двете Божи негодувания; а „седемте времена“ на Навуходоносор представляват „седемте времена“, които бяха първите от Божиите негодувания, но и двете са представени пророчески като една и съща линия.

И ще простра върху Йерусалим мярката на Самария и отвеса на дома на Ахав; и ще избърша Йерусалим, както човек избърсва паница, избърсва я и я обръща надолу с отвора. 4 Царе 21:13.

Данаил, глава осма, и стих тринадесети, разглежда втората линия на Божиите негодувания, доведени върху южното царство Юда, започвайки от 677 г. пр. Хр. Навуходоносорите „седем времена“ представляват линията на Божието първо негодувание, доведено върху северното царство Израил, започвайки от 723 г. пр. Хр. Навуходоносорите „седем времена“ представляват хиляда двеста и шестдесет години, през които езичеството потъпкваше светилището и множеството, последвани от хиляда двеста и шестдесетте години, през които папството потъпкваше светилището и множеството.

Папизмът е просто езичество, покрито с изповядване на християнството. „Кръстено езичество“, така да се каже. В католицизма няма нищо, което да представлява Христос или християнството. Светът научи този факт от историята на Мрачните векове, но от 1798 г. насам светът го е забравил. Папството има същото сърце като езичеството. Религията и обредите на тези религии са еднакви. Присъдата на Навуходоносор от „седем времена“ се състоеше в това, че му бе дадено сърцето на звяр. Сърцето на звяра, което му бе дадено, беше сърцето, представляващо религията на езичеството, било то открито езичество или прикрито езичество във формата на католицизъм. Сестра Уайт посочва, че змейът в Откровение, дванадесета глава, е Сатана, но във вторичен смисъл той е езическият Рим.

„Така, макар че змеят, преди всичко, представлява Сатана, той е, във вторичен смисъл, символ на езическия Рим.“ Великата борба, с. 439.

Звярът, който Навуходоносор представляваше в продължение на „седем времена“, беше звярът на змея за хиляда двеста и шестдесет дни, а след това звярът на католицизма за още хиляда двеста и шестдесет дни. В края на тези дни Навуходоносор е символ на Съединените щати, които в крайна сметка са лъжепророкът. В пророчески смисъл Навуходоносор представляваше змея, звяра и лъжепророка, които са тройните сили, изграждащи духовния Вавилон, и които водят света към Армагедон. Навуходоносор представлява буквалния Вавилон и, като прави това, той беше използван като символ на всичките три сили, които изграждат духовния Вавилон на последните дни.

За да разпознаем току-що посочената символика, важно е най-напред да установим мястото на Навуходоносор през 1798 година, когато царството му е възстановено в края на „седемте времена“. Ще установим този ориентир в четвъртата глава на книгата на Даниил, преди да започнем да преминаваме през главата по по-систематичен начин.

В „времето на края“ през 1798 г. книгата на Даниил бе разпечатана и тогава изпълни своето предназначение, като представи нарастваща светлина, която щеше да изпита, очисти и произведе две категории поклонници. Разпечатването на книгата на Даниил бележи началото на тристепенния процес на изпитване, основан върху истините, разкрити в онова време.

И той каза: Иди си, Данииле; защото думите са затворени и запечатани до времето на края. Мнозина ще се очистят и ще станат бели, и ще бъдат изпитани; а нечестивите ще вършат нечестие; и никой от нечестивите няма да разбере; но разумните ще разберат.
Даниил 12:9, 10.

Пророческата цел на разпечатването на книгата, съставена от книгата на Даниил и книгата Откровение, е да изпита поколението, което е живо през историята, в която книгата е разпечатана. В Даниил дванадесета глава са посочени три времеви пророчества. Първото е хилядата двеста и шестдесет години, през които силата на святия народ трябваше да бъде разпръсната.

А ти, Данииле, затвори думите и запечатай книгата до времето на края; мнозина ще тичат насам-натам, и знанието ще се умножи. Тогава аз, Даниил, погледнах, и ето, стояха други двама, единият от тази страна на речния бряг, а другият — от онази страна на речния бряг. И един каза на мъжа, облечен в лен, който беше над водите на реката: Докога ще бъде до края на тези чудеса? И чух мъжа, облечен в лен, който беше над водите на реката, когато издигна дясната си ръка и лявата си ръка към небето и се закле в Онзи, Който живее до века, че ще бъде за време, времена и половин време; и когато завърши разпръскването на силата на светия народ, всички тези неща ще се свършат.
Даниил 12:4–7.

Другите два пророчески периода в дванадесета глава са хиляда двеста и деветдесет дни и хиляда триста тридесет и пет дни.

И чух, но не разбрах; тогава казах: О, Господарю мой, какъв ще бъде краят на тези неща? А той рече: Иди си, Данииле; защото думите са затворени и запечатани до времето на края. Мнозина ще се очистят, ще се избелят и ще бъдат изпитани; а нечестивите ще вършат нечестие; и никой от нечестивите няма да разбере; но разумните ще разберат. И от времето, когато се премахне всекидневната жертва и се постави мерзостта, която докарва запустение, ще има хиляда двеста и деветдесет дни. Блажен, който чака и достигне до хиляда триста тридесет и петте дни. Даниил 12:8–12.

В стиховете изразът „времето на края“ е споменат два пъти и е определен като моментът, когато думите на Даниил щяха да бъдат разпечатани. Думите, които са предмет на разпечатването при „времето на края“, са трите пророчески периода: хиляда двеста и шестдесет (време, времена и половина), хиляда двеста и деветдесет и хиляда триста тридесет и пет. Два от трите периода са определени като „дни“. Два от трите завършиха през 1798 г., а третият завърши в самия край на 1843 г. Именно в самия край на 1843 г., защото стихът казва: „блажен е онзи, който чака и стигне до...“

Думата „идва“ означава докосва. Следователно блажен е онзи, който чака и също така докосва първия ден на 1844 година. Времето на забавянето в притчата за десетте девизи започна при първото разочарование в милеристката история, а това разочарование настъпи в самия последен ден на 1843 година, и самият последен ден на 1843 година докосва самия първи ден на 1844 година. Благословието на чакането започна, когато времето на забавянето започна при първото разочарование.

Има още много, което трябва да се разгледа в тези стихове, но въпросът, който тук разглеждаме, е пророческата роля на Даниил. Целта на книгата Даниил, която Даниил представя в този пасаж, е да произведе тристепенен изпитателен процес, когато книгата бъде разпечатана. На Даниил бе казано да върви по пътя си до времето на края, когато книгата трябваше да бъде разпечатана. Заключение на главата подчертава какво ще се случи, когато настъпи времето на края.

А ти върви по пътя си до края; защото ще починеш и ще застанеш в дела си в края на дните. Даниил 12:13.

Книгата на Даниил трябваше да застане в своя дял в края на пророческите дни на Даниил.

„Когато Бог възлага на един човек специално дело, той трябва да стои в своя дял и на своето място, както стоеше Даниил, готов да откликне на Божия призив, готов да изпълни Неговата цел.“ Manuscript Releases, том 6, 108.

Във времето на края, през 1798 г., Даниил застана в своя дял, което в тринадесети стих е изразено като „в края на дните“. Краят на Навуходоносоровото прогонване за „седем времена“ определя 1798 г., защото то завърши „в края на дните“.

А в края на дните аз, Навуходоносор, подигнах очите си към небето, и разумът ми се върна при мене; и благослових Всевишния, и възхвалих и почетох Този, Който живее довека, Чисто владичество е вечно владичество, и Чисто царство е от поколение в

поколение. И всички земни жители се считат за нищо; и Той постъпва според волята Си сред небесното войнство и между земните жители; и никой не може да възпре ръката Му или да Му каже: Какво правиш? В същото време разумът ми се върна при мене; и за славата на царството ми, честта и блясъкът ми се върнаха при мене; и съветниците ми и вельможите ми ме потърсиха; и аз бях утвърден в царството си, и превъзходно величие ми се прибави. Сега аз, Навуходоносор, хваля и превъзнасям, и почитам Небесния Цар, Чиито дела са всички истина, и пътищата Му — съд; а онези, които ходят в гордост, Той е способен да смири. Даниил 4:34–37.

Изразът „краят на дните“ представлява времето на края през 1798 година. Тогава Навуходоносор бе утвърден в царството си, което вече не беше историята на зверовете на езичесвото и папството. В този момент Навуходоносор представляваше напълно обърнат човек и по този начин представляваше земния звяр от библейското пророчество, който започна да царува през 1798 година; и той започна като агне, макар че му бе отредено в крайна сметка да заговори като змей. Той представлява земния звяр, който щеше да царува седемдесет символични години в изпълнение на Исаия двадесет и трета глава, точно както неговото буквално царство царува седемдесет буквални години. Символиката е „напълно непробиваема“.

Навуходоносор представлява пророческа връзка между трите сили, представени в Откровение, глави дванадесета и тринадесета. Там те са определени като змея, звяра от морето и звяра от земята. В Откровение шестнадесета те са определени като трите сили, които водят света към Армагедон. „Седемте времена“ на Навуходоносор свързват всички тези три звяра, защото буквалният Вавилон илюстрира духовния Вавилон, а същата пророческа линия, която се намира в книгата на Даниил, е продължена в книгата Откровение, понеже двете книги взаимно се довеждат до съвършенство.

Навуходоносор представлява 1798 година като пророческа връзка между змея, звяра и лъжепророка. 1798 беше „времето на края“ за вестта на първия ангел и милеритската история. Уилям Милър бе воден да изгради цялата си пророческа структура върху разпознаването си на змея като езичесвото и на звяра като католицизма, но не видя Съединените щати като земния звяр и лъжепророка. Той можеше да вижда историята преди „времето на края“ през 1798 година, но бъдещето все още предстоеше. При „времето на края“ през 1989 година и трите сили щяха тогава да бъдат разпознати.

Разпечатването на пророческото разпознаване на змея и звяра през 1798 г. е представено от река Улай в седма, осма и девета глава. Разпечатването на пророческото разпознаване на змея, звяра и лъжепророка през 1989 г. е представено от река Хидекел в десета, единадесета и дванадесета глава. Навуходоносор представлява движението на първия ангел, което настъпи през 1798 г., и той е предобраз на Валтасар, който представлява движението на третия ангел, настъпило през 1989 г. Поради тази причина вторият сън на Навуходоносор, в четвърта глава, представя вестта на първия ангел.

„Седемте времена“ на Навуходоносор завършиха при „времето на края“ през 1798 година, с идването на предупредителната вест за предстоящия съд. В „края на дните“ той е обърнат

човек, като по този начин представлява републиканския рог на земния звяр, когато той беше агнеподобен. Едновременно с това той представлява филаделфийския протестантски рог на земния звяр.

Като първия цар на Вавилон той е образ на Валтасар, последния цар на Вавилон. Неговият съд бе предобразен чрез съда над Нимрод и на свой ред предобразяваше съда над Валтасар. Неговият съд представляваше началото на изследователния съд на 22 октомври 1844 г.

Цар Навуходоносор до всички племена, народи и езици, които живеят по цялата земя: Мир да се умножи вам. Намерих за добре да известя знаменията и чудесата, които Всевишният Бог извърши към мене. Колко велики са Неговите знамения! И колко мощни са Неговите чудеса! Неговото царство е вечно царство, и Неговото владичество е от поколение в поколение. Аз, Навуходоносор, бях спокоен в дома си и благоденствах в двореца си; видях сън, който ме уплаши, и помислите на леглото ми и виденията на главата ми ме смутиха. Даниил 4:1–5.

Сънят уплаши Навуходоносор, а символиката на съня представлява вечното евангелие на първия ангел, което заповядва на хората да „се боят от Бога“.

И видях друг ангел да лети посред небето, който имаше вечното благовестие, за да го проповядва на живеещите по земята и на всеки народ, племе, език и люде, като казваше със силен глас: Бойте се от Бога и въздайте Нему слава, защото настана часът на Неговия съд; и поклонете се на Този, Който е направил небето и земята, морето и водните извори. Откровение 14:6, 7.

Вечното благовестие е вест в три стъпки: първата стъпка, както е представена в първия ангел, е да се боим от Бога; втората стъпка е да Му отдадем слава; а третата е представена от часа на Неговия съд. „Слава“ представлява характер, а второто „да слезем“ в разказа за бунта на Нимрод е мястото, където бе изследван характерът на града и кулата. Това беше изследователен съд. Съчетаването на църква и държава е образът на звяра, и втората стъпка на Нимрод беше в това да прояви образа на звяра, но втората стъпка на вечното благовестие произвежда прославяне на Божия характер, а не на Нимродовия.

Страхът на Навуходоносор е символ на първото изпитание, така както и изборът на Даниил да не яде вавилонската храна, защото Даниил се боеше от Бога. Първият ангел се яви в историята през 1798 г., а впоследствие бе овластен на 11 август 1840 г. Сънят на Навуходоносор определя появата на първата вест във времето на края през 1798 г.

Видях сън, който ме уплаши, и мислите на леглото ми, и виденията на главата ми ме смутиха. Затова издадох повеление да доведат пред мен всички вавилонски мъдреци, за да ми явят тълкуването на съня. Тогава влязоха влъхвите, астролозите, халдейците и гадателите; и аз им разказах съня, но те не ми явиха тълкуването му. Но най-после пред мен влезе Даниил, чието име е Валтасасар, според името на моя бог, и в когото е духът на светите богове; и пред него разказах съня, като казах: О, Валтасасаре, началнико на влъхвите, понеже знам, че духът на светите богове е в тебе и никаква тайна не те смущава, кажи ми виденията на съня, който съм видял, и тълкуването му. Даниил 4:5–9.

Пристигането на първата вест във времето на края през 1798 година, представено чрез страха на Навуходоносор, отбелязва момента, когато книгата на Даниил трябваше да бъде разпечатана.

Но ти, Данииле, затвори думите и запечатай книгата до времето на края; мнозина ще тичат насам-натам и знанието ще се умножи. ... И той каза: Иди си, Данииле; защото думите са затворени и запечатани до времето на края. Мнозина ще се очистят, ще се убелят и ще бъдат изпитани; а нечестивите ще вършат нечестие; и никой от нечестивите няма да разбере; а мъдрите ще разберат. Даниил 12:4, 9, 10.

Когато книгата на Даниил бе разпечатана „във времето на края“, хората бяха призовани да дойдат и да изследват увеличаването на знанието, и този призив в крайна сметка произведе две групи поклонници. Едната група не можеше да разбира, а другата можеше. Мъдреците на Вавилон, представени като „влъхвите, звездобройците, халдейците и гадателите“, не можеха да разберат, но Даниил разбра. Вавилонските „мъдреци“ не можеха да разберат и следователно представляват нечестивите. Даниил представляваше мъдрите.

Ще продължим с четвърта глава на Даниил в следващата статия.

„Онези, които са неверни към Божието дело, са лишени от принципност; подбудите им не са от такова естество, че да ги водят да избират правото при всички обстоятелства. Божиите служители трябва по всяко време да съзнават, че са под погледа на своя Господар. Онзи, Който наблюдаваше светотатствения пир на Валтасар, присъства във всички наши учреждения, в кантората на търговеца, в частната работилница; и безкръвната ръка със същата сигурност записва вашето пренебрежение, с каквато записва страшната присъда над богохулния цар. Осъждането на Валтасар бе написано с огнени думи: „Претеглен си на везните и си намерен недостатъчен“; и ако не изпълните дадените ви от Бога задължения, вашето осъждане ще бъде същото.“ Messages to Young People, 229.